

“मीठे बच्चे- जीवन छँदै मरजीवा बन, म अशरीरी आत्मा हुँ, यही पहिलो पाठ राम्रोसँग दिनहुँ पक्का गर।”

प्रश्न:- सम्पूर्ण समर्पित कसलाई भनिन्छ?

उत्तर:- जो सम्पूर्ण समर्पण हुन्छ ऊ देही अभिमानी हुन्छ। यो देह पनि आफ्नो होइन, अहिले हामी नाङ्गो बन्छौं अर्थात् तन-मन-धन जे छ, त्यो बाबालाई अर्पण गर्छौं। सबै मेरो-मेरोपनलाई समाप्त गरेर पूरा ट्रस्टी (निमित्त) भएर रहनु नै सम्पूर्ण समर्पण हुनु हो। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मेरो बनेर सबैसँग ममत्व मेटाइदेऊ। घर-धन्दा गर, सम्हाल गर, आमा-बुवाको पालनाको ऋण उतार, तर बाबाको श्रीमत अनुसार ट्रस्टी भएर।

गीत:- दर पे आये हैं कसम ले....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। अवश्य यस गीतमा रहस्य भरिएको छ, जसको अर्थ बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। यसलाई भनिन्छ- जीवन छँदै मेरेर बाबाको बन्नु। बाबाको बनेपछि फेरि टिचर वा गुरु बनाइन्छ। यस्तो होइन सबैले लौकिक गुरु बनाउँछन्। धेरैजसोले गुरु बनाउँछन्। क्रिश्चियनहरूले पनि जब बच्चा जन्मिन्छ, अनि क्रिश्चियनाइज गर्छन्। गुरुको गोदमा दिन्छन्, फेरि पादरी होस् या अरू कोही। पादरी क्राइस्ट त होइनन्। भन्दछन्- उहाँको नाममा हामी क्रिश्चियन बन्छौं। अहिले तिमीलाई थाहा छ- सबैभन्दा पहिले त हामी बाबाका बन्छौं। आफ्नो तन-मन-धन जे जति छ, बाबालाई अर्पण गर्छौं। जीवन छँदै मछौं अर्थात् हामी आत्मा उहाँको बन्छौं। यो कुरा बुझिमा रहनुपर्छ। जे पनि मेरो-मेरो वस्तु छन्- मेरो शरीर, मेरो धन, सम्पत्ति, सम्बन्धी आदि जे जति छन्, ती सबैलाई भुल्नु छ। मेरेपछि सबै भुलिन्छ। कति ठूलो लक्ष्य छ! हामी अशरीरी आत्मा हौं, यो पक्का गर्नु छ। यस्तो होइन तिमी शरीर छोडी हाल्छौ वा मरिहाल्छौ। होइन, आत्मा सम्पूर्ण पवित्र कहाँ बनिसकेको छ र। हुन त बाबाको बनेका छौ तर बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो आत्मा अपवित्र छ। आत्माको पखेटा टुटेको छ। यतिबेला आत्मा उड्न सक्दैन। तमोप्रधान भएकाले कोही पनि वापस जान सक्दैन। मायाले एकदम पखेटा नै भाँचिदिएको छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- आत्मा फ्लाइङ्ग स्क्वाइड हो। सबैभन्दा तेज गतिले जान्छ। आत्मा भन्दा तेज अरू कुनै हुँदैन। आत्माभन्दा छिटो अरू कुनै पुग्न सक्दैन। अन्तिम समयमा मच्छर सदृश्य सबै आत्माहरू जानेछन्। कहाँ जान्छन्? धेरै टाढा सूर्य, चन्द्रमा भन्दा पनि पर। त्यहाँबाट फेरि फर्कनु पर्दैन। उनीहरूको रकेट आदि त फेरि फर्केर आउँछ। सूर्यसम्म त पुग्न सक्दैन। तिमीलाई त त्यो भन्दा पनि धेरै टाढा जानु छ। सूक्ष्मवतन भन्दा पनि माथि मूलवतनमा जानु छ। आत्मा तुरुन्तै गइहाल्छ, आत्मालाई पङ्ख मिल्छ। हिसाब-किताब चुक्ता गरेर आत्मा पवित्र बन्छ। यस कमायतको समयको महिमा धेरै वर्णन गरिएको छ। सबै आत्माहरूले हिसाब-किता चुक्ता गरेर जानु छ। यतिबेला त सबै आत्मा मैला, पाप आत्मा बनेका छन्। यहाँ नै पुनर्जन्म लिइहरन्छन्।

तिमीलाई थाहा छ- यो बेहदको ड्रामा हो। यहाँ सबै कलाकारलाई पार्ट खेलन आउनै पर्छ। जब विनाशको समय हुन्छ, तब सबै आत्माहरूलाई स्टेजमा आउनुपर्छ। त्यहाँ बसेर के गर्ने! कलाकारहरू पार्ट खेले विना घरमै कहाँ बस्छन् र, नाटकमा अवश्य आउनुपर्छ। परमधामबाट जब सबै आउनेछन् तब नै फेरि बाबा सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म यहाँ आएपछि पनि आत्माहरू आइरहन्छन्। संख्या वृद्धि भइरहन्छ नम्बरवार। फेरि तिमी पनि नम्बरवार जानेछौ। सारा तिम्रो अवस्था माथि निर्भर छ, यसैले जीवन छँदै मरजीवा

बन्नु छ। हामी आत्मा हौं, यो निश्चय गर्न मेहनत छ। बच्चाहरूले घरी-घरी देह अभिमानमा आएर भुल्छन्। सम्पूर्ण समर्पण भएपछि मात्र देही अभिमानी बनिन्छ। बाबा यो सबै हजुरकै हो। म पनि हजुरको हुँ। यो देह पनि मेरो होइन। यसलाई मैले छोड्नु छ। बाबा म हजुरको हुँ। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो बनेर अरू सबैसँग ममत्व मेटाइदेऊ। बाँकी यस्तो होइन यहाँ आएर रहनुछ। तिमीलाई आफ्नो घर-धन्दा पनि गर्नु छ। घरबार सम्हाल्नु छ। बच्चाहरूले ऋण तिर्नु छ। माता-पिताको सेवा गरेर उहाँहरूको ऋण चुकाउनु छ। बच्चाहरूमाथि आमा-बुवाको पालनाको ऋण हुन्छ। अब यहाँ बाबाले पनि तिमी पालना गरिरहनु भएको छ। तिमीबाट पहिला नै समर्पण गराउनुहुन्छ। सबैथोक दिइदेऊ। त्यसबाट फेरि तिमी पालना पनि हुन्छ। यो शिवबाबाको भण्डारा हो। माता-पिताले तिमी बच्चाहरूको पालना गरिरहनु भएको छ। शुरुमा जो जो आएका थिए, सबैले तुरुन्तै समर्पण गरिदिए। आफ्नो पासमा केही पनि राखेनन्। समर्पण गरेपछि बिना छुट्टी पैसा आदि कसैलाई पनि दिन मिल्दैन। जसरी शास्त्रहरूमा हरिश्चन्द्रको कथा छ। तर यथार्थ त केही पनि होइन। यो दुनियाँ एकदम पवित्र थियो। भारतवर्ष जस्तो पवित्र र सुखी अरू कोही हुन सक्दैन। भारतभूमि सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो जहाँ पतित-पावन बाबा आएर सारा सृष्टिलाई, तत्त्वलाई पनि पवित्र बनाउनुहुन्छ। अहिले यो तत्त्व आदि सबै दुश्मन बनेका छन्। भूकम्प जान्छ, तूफान आउनेछ किनभने तमोप्रधानता छ। प्राकृतिक प्रकोप आउनेछ, धेरै दुःख दिनेछ। यतिबेला सबै दुःखका चीज छन्। सत्ययुगमा सबै सुखका चीज हुन्छन्। त्यहाँ यो तुफान वा तातो हावा आदि पनि चल्दैन। तिमीहरूमा पनि यो धेरै कमले मात्र बुझेका छन्। आज छन्, भोलि छैनन्। त्यसैले भनिन्छ केही पनि बुझेको थिएन। हुन त यहाँ (मधुबन) आउँछन्, तर पनि सबैजना कायम कहाँ रहन्छन् र। यहाँबाट गयो, १० दिनपछि समाचार लेख्छन्— बाबा फलानोलाई मायाले खायो। यस्तो भइरहन्छ। साना फूल छन्, ठूलो फूल भए पो त्यसबाट फल पनि लाग्न सक्छ। फल लाग्यो भने त अरूलाई पनि आफूसमान बनाउने ताकत रहन्छ। त्यसको फल निस्कन्छ। बाबाको बनेपछि फेरि प्रजा पनि बनाउनु छ। वारिस पनि बनाउनु छ। यस्तो होइन, पण्डा बनेर बाबाको पासमा आयो, भैहाल्यो। होइन, लक्ष्य धेरै ठूलो छ। भन्दछन्, मायाको तुफान धेरै आउँछ। ओहो, तिमी बाबाका बच्चा बनेका छौ, तूफान त आउँछ नै। भन्दछौ— बाबा हामी हजुरकै थियौं, हजुरबाट वर्सा लिएका थियौं, फेरि पुनर्जन्म लिंदा-लिंदै ८४ जन्म पूरा गयौं, अब फेरि हजुरकै बनेका छौं। मैले त हजुरबाट वर्सा लिएरै छोड्छु। यस्तो बाबालाई कति धेरै याद गर्नुपर्छ, अनि आफूसमान बनाएर फल दिनुपर्छ। नत्र मालिक कसरी बन्न सक्छौ। आफ्ना वारिस कसरी बनाउँछौ। प्रजा पनि बनाउनुपर्छ र वारिस पनि बनाउनु पर्छ। अनि मात्र गद्दीमा बस्नेछौ। बाबाको पासमा त धेरै आउँछन्, फेरि छोड-पत्र पनि दिन्छन्। बुद्धिको योग टुट्यो, खेल खत्तम।

कतिपय बच्चाहरू बाबासँग आएर सोध्छन्— बाबा, अवस्थालाई कसरी मजबूत गरौं ताकि कुनै पनि तुफान नआओस्? उनलाई त उपाय बताइन्छ— बाबालाई याद गर। तुफान त आउँछ नै। बक्सिङ्गमा एकले मात्र थप्पड खाएको कहिल्यै देखेका छौ र? अवश्य दुवैमा हिम्मत होला, एक थप्पड एकले लगाउँछ भने अर्कोले १० थप्पड लगाउँछ। यो पनि बक्सिङ्ग हो। बाबाको याद गर्दै रह्यौ भने माया भाग्नेछ। तर फेरि पनि तुरुन्तै त भाग्दैन। मायासँग कुशती लड्नु छ। मायाले थप्पडै मर्दैन भन्ने चाहिँ नसम्झ। जो भए पनि यो महाकुशती हो। धेरै त डराउँछन्। मायाले एकदम नाक पक्किन्छ, युद्धस्थल हो नि। बुद्धियोग लगाउनमा मायाले निकै विघ्न पुर्‍याउँछ। मेहनत सारा योगमा छ। भन्न त बाबाले मलाई ज्ञानी आत्मा प्रिय छ भन्नु हुन्छ। तर यस्तो होइन—

केवल ज्ञान दिनेहरू मात्र प्रिय छन्। पहिला त योग पूरा हुनुपर्छ। बाबालाई याद गर्नु छ। मायाको विघ्नबाट नडराऊ। विश्वको मालिक बन्दैछौ। १६१०८ को माला धेरै लामो छ। अन्तिमसम्म पूरा हुनेछ। त्रेताको अन्तसम्म कति संख्यामा राजकुमार-राजकुमारी बन्छन्। केही त निशानी छ नि। ८ को पनि निशानी छ, १०८ को पनि निशानी छ। यो एकदम सही छ। त्रेताको अन्तसम्म १६१०८ राजकुमार-राजकुमारी हुनेछन्। शुरुमै त हुँदैनन्। पहिले कम हुन्छन्, फेरि वृद्धि हुँदै जान्छ। ती सबै यहाँ नै हुन्छन्, चान्स अझै पनि धेरै राम्रो छ। तर मेहनत भने धेरै छ। गीतमा पनि भनिएको छ— कहिल्यै छोड्ने छैनौ, बरु मर्नेछौ। बाबा फेरि भन्नुहुन्छ— यो गीत सबै तिमी बच्चाहरूको लागि नै हो। तिमी भन्छौ— हाम्रो सबैथोक हजुर नै हुनुहुन्छ। भन्ने गर्छन् नि— यी सबै भगवानले दिनुभएको हो। अब बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै कुरा खत्तम हुँदैछ। विनाश त हुन्छ नि। तिम्रो पासमा के छ? यो शरीर पनि खत्तम हुनेछ। अब म फेरि तिम्रो बदली गरिदिन्छु। केवल सट्टा-पट्टा गछौं नि। त्यसैले, बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, अशरीरी बन। मलाई याद गर, सबै समर्पण गर।

बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै शास्त्र आदिको सार तिमीलाई सम्झाउँछु। जसले शास्त्र आदि पढेका होलान्, उनले त बुझ्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म ब्रह्मा मुखद्वारा तिमीलाई सम्झाउँछु। मैले कल्प पहिले पनि तिमीलाई राजयोग सिकाएर राजा-रानी बनाएको थिएँ, अब फेरि बनाउँदैछु। कहिल्यै पनि मनुष्यले मनुष्यलाई गीता सुनाएर, राजयोग सिकाएर राजा-रानी बनाउन सक्दैनन्। फेरि त गीता सुनेर के फाइदा! बाबा त भन्नुहुन्छ— म स्वयं कल्प-कल्प आएर तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। मेरो बन्धु भने त वारिस बन्नेछौ। त्यसैले जति तिमी योगमा रहन्छौ, त्यति नै शुद्ध बन्दै जानेछौ। बाबा यो सबै हजुरको नै हो। हामी त केवल ट्रस्टी हौं। हजुरको हुकुम बिना हामी केही गर्न सक्दैनौं। शरीर निर्वाह कसरी गर्ने, यसको लागि पनि श्रीमत लिनुपर्छ। प्रायः गरीवहरूले नै पूरा हिसाब दिन्छन्। धनवानहरूले दिन सक्दैनन्। समर्पण हुन सक्दैनन्। कोही कोही विरलै निस्कन्छन्। जस्तै, जनकको नाम छ। बाल-बच्चाहरू छन्, संयुक्त पूँजी छ भने अलग हुन कसरी सक्छन् र। धनवानहरू सम्पत्ति निकाल्न कसरी सकून्, ताकि समर्पण हुन सकियोस्। बाबा हुनुहुन्छ नै गरीव निवाज। सबैभन्दा गरीव माताहरू छन्, त्यो भन्दा पनि अझ गरीव कन्याहरू छन्। कन्याहरूलाई कहिल्यै पनि पैतृक हकको नशा रहँदैन। बच्चाहरूलाई भने पिताको सम्पत्तिको नशा रहन्छ। अब त्यो सबै छोडेर फेरि बैकुण्ठको वर्सा लिनुपर्छ।

दान जहिले पनि गरीवलाई दिइन्छ। यतिबेला सबैभन्दा गरीव भारत छ। अमेरिका त धेरै धनवान छ। उसलाई वर्सा दिइन्छ र? भारत नै सबैभन्दा धनवान थियो, अरू कुनै धर्म थिएन। केवल भारतवासी मात्र थिए। एक भाषा थियो, भगवान् एक हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले एकै दैवी राज्य, एकै धर्म, एकै भाषाको स्थापना गर्छु। एकै शक्तिशाली दैवी राज्यको स्थापन गर्छु। एकबाट, फेरि दुई, तीन... हुँदै जान्छ। अहिले कति धेरै धर्महरू छन्, फेरि अवश्य एक धर्म आउनुपर्छ। ५ हजार वर्षको कुरा हो। मनुष्यहरू सम्झन्छन्— फलानो मर्न्यो, स्वर्गवासी भयो, सायद माथि गयो होला। देलवाडा मन्दिरमा पनि स्वर्ग माथि छतमा देखाइएको छ। त्यसैले मानिसहरू अल्मलिएका छन्। वास्तवमा स्वर्ग कुनै माथितिर छैन। तिमीलाई अब थाहा छ— बाबाको पासमा जानु छ, फेरि यहाँ आएर राज्य गर्नु छ। यो ज्ञान बुद्धिमा राख्नुपर्छ ताकि कसैलाई पनि सम्झाउन सकियोस्। कच्चालाई त मायाले काँचै खाइदिन्छ। बाबाको पासमा समाचार आउँछ— फलानोले एउटै तीर यसरी हान्यो, म त बाबा हजुरको बनें। शास्त्रहरूमा लेखिएको छ, कुमारीहरूद्वारा बाण मारियो। यसलाई ज्ञान बाण भनिन्छ।

केवल बाबाको याद दिलाउनु छ। बाँकी कुनै स्थूल बाणको कुरा होइन। केही पनि बुझेका छैनन्। मनुष्यहरूलाई जे आयो सो लेखिदिएका छन्। गन्दगी त धेरै छ। रिद्धि-सिद्धिवाला पनि धेरै छन्। सत्य जब प्रकट हुन्छ भने झूठोले सामना गर्छ। अब तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ— शिवबाबा निराकार हुनुहुन्छ, यी ब्रह्मा साकारी हुन्। बाँकी नाभि आदिको त कुनै कुरै होइन। झूठको कारणले गर्दा सत्यलाई मनुष्यहरूले बुझ्नै सक्दैनन्। आजकाल नक्कली जवाहरत (रत्न) पनि यस्तो फस्टक्लास छन् जो सत्य ओझेलमा परेको छ। तिमिले कसैलाई सत्य सुनाउँछौ भने खुर्सानी जस्तै अनुभव गर्छन्। ओहो! परमप्रिय परमात्मा बाबासँग त वर्सा लिनु छ। उहाँ फेरि सर्वव्यापी कसरी हुनुहुन्छ। सर्वव्यापीको त कुनै अर्थ नै निस्कदैन। गड फादरले स्वर्गको निर्माण गर्नुहुन्छ भने हामी स्वर्गको मालिक हुनुपर्छौ नि। फेरि यति कंगाल किन छौं? हामी बाबाका बच्चाहरू हौं भने स्वर्गको मालिक किन छैनौं! नर्कको मालिक किन बनेका छौं? भगवान् त नयाँ दुनियाँको रचयिता हुनुहुन्छ। यस्तो होइन— उहाँले पुरानो दुनियाँ स्थापन गर्नुहुन्छ। पिताले पुरानो घर कहीं बनाउँछन् र। यस्तो यस्तो ख्याल चल्नुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मायाको विघ्नबाट डराउनु छैन। बाबाको यादबाट सबै विघ्नहरूलाई हटाइदिनु छ।
- २) बुद्धिबाट सबैथोक समर्पण गरी अशरीरी बनेर बाबालाई याद गर्नु छ। ज्ञानी आत्मा बन्नुको साथ-साथै योगी पनि अवश्य बन्नु छ।

वरदानः— निरन्तर योगी र पवित्र बनेर सबै विकारहरूलाई विदाइ दिनेवाला शक्ति स्वरूप पूज्य स्वरूप भव

बाबाबाट सबै बच्चाहरूलाई मुख्य २ वरदान प्राप्त हुन्छ— पहिलो सदा योगी भव, दोस्रो सदा पवित्र भव। जसले यी वरदानलाई सदा जीवनमा अनुभव गर्छ, ऊ दुई चार घन्टाको योगी हुँदैन। निरन्तर निरन्तर योगी हुन्छ। पवित्र पनि कहिलेकाहीँ मात्र होइन, सदा पवित्र र सबै विकारहरूलाई विदाइ दिनेवाला। यस्तो होइन— कहिले क्रोध या मोह आयो। कुनै पनि विकारले स्मृतिस्वरूप बन्न दिदैन। यस्तो योगी नै शक्ति स्वरूप हुन्छ र सदा पवित्र रहने पूज्य स्वरूप हुन्छ।

स्लोगनः— सदा ज्ञान सूर्यको सम्मुख रह्यौ भने भाग्य रूपी छायाँ तिमी साथमा हुन्छ।

शब्दार्थः— फ्लाइङ्ग स्क्वाइड= पुलिस अफिसरहरूको सानो समूह, जसले गम्भीर अपराधको अनुसन्धानको लागि तुरन्तै पुग्छ।